

6. Ud over de anbefalinger, der fremsættes i strategien for hormonforstyrrende stoffer, skal Kommissionen minde om, at den gældende vandlovgivning (drikkevandsdirektivet 98/83/EF⁽³⁾, vandrammedirektivet 2000/60/EF⁽⁴⁾ og afgørelsen om listen over prioriterede stoffer 2455/2001/EF⁽⁵⁾) tager sigte på at beskytte vandressourcerne til drikkevandsproduktion. Inden for rammerne af direktiv 98/83/EF er en undersøgelse vedrørende »Hormonforstyrrende stoffer i drikkevand« således under vejs; denne undersøgelse skal bl.a. at indkredse de individuelle hormonforstyrrende stoffer eller grupper af hormonforstyrrende stoffer, som bør omfattes af den kommende lovgivning om drikkevand.

⁽¹⁾ Forekomst af hanlige køns karakteristika hos hundyr.

⁽²⁾ KOM(1999) 706.

⁽³⁾ Rådets direktiv 98/83/EF af 3. november 1998 om kvaliteten af drikkevand, EFT L 330 af 5/12/1998, s. 32.

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger, EFT L 327 af 22.12.2000.

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets beslutning 2455/2001/EF af 20. november 2001 om vedtagelse af en liste over prioriterede stoffer inden for vandpolitik og om ændring af direktiv 2000/60/EF, EFT L 331 af 15.12.2001.

(2002/C 301 E/092)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1082/02

af Jules Maaten (ELDR) til Kommissionen

(18. april 2002)

Om: Antibiotika i honning og andre fødevarer

1. Af en test for nylig i det belgiske forbrugerblad Test-Aankoop (nr. 451, 2002) fremgik det, at 78 % af al importeret honning indeholdt antibiotika (især streptomycin, tetracycliner og sulfamider), og undersøgelser i andre europæiske lande gav tilsvarende resultater. Vil Kommissionen træffe foranstaltninger til at komme denne forurening til livs, og i bekræftende fald hvilke?

2. Findes denne forurening også i andre importerede fødevarer?

3. Den 15. marts bebudede EU et importforbud mod fødevarer fra Kina, herunder honning, som indeholder det kræftfremkaldende antibiotikum chloramphenicol. Samtidig foreslog Kommissionen forholdsregler til hindring af importen af fødevarer fra Burma, Thailand og Vietnam, som er forurenede med antibiotika (chloramphenicol og nitrofurantoin).

4. Er det rigtigt, at chloramphenicol som en undtagelse stadig må benyttes til kreaturer i EU, og hvordan hindres det i bekræftende fald, at dette antibiotikum på denne måde kommer ind i fødekæden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(2. juli 2002)

I EU er der et totalt forbud mod at anvende chloramphenicol og forbindelser af nitrofurantoin-familien til dyr, af hvilke der fremstilles konsumprodukter. I forbindelse med en evaluering af disse molekyler viste det sig, at disse stoffer udgør en risiko for folkesundheden, hvilket fik EU til at udstede et formelt anvendelsesforbud.

Afsløringen af, at visse animalske produkter med oprindelse i Thailand, Myanmar, Indonesien eller Vietnam var kontamineret med chloramphenicol og nitrofurantoin førte til, at Kommissionen stillede krav til medlemsstaterne om indførelse af systematiske kontrolforanstaltninger over for disse importvarer. I praksis gør de indførte foranstaltninger det muligt at lokalisere partier, som er kontamineret med disse stoffer, således at de kan fjernes fra konsummarkedet, uden at disse lande rammes af en importembargo. Derfor burde partier med honning, som er kontamineret med chloramphenicol, ikke forekomme på EU's konsummarked.

I henhold til den nuværende lovgivning fastsættes grænseværdierne for restindhold af veterinærmedicin i henhold til vurdering af en ansøgning, som indsendes af et medicinalfirma. I nogle tilfælde er det ikke muligt at fastsætte grænseværdier for forekommende stoffer på videnskabelig vis, fordi medicinalvirkningerne har afgivet utilstrækkelige data. Det er især tilfældet ved antibiotika som tetracyclin eller sulfamid, som det er tilladt at anvende til alle dyrearter i EU med undtagelse af bier. Imidlertid er anvendelse af disse stoffer til behandling af bier tilladt i visse tredjelande. Kommissionen kunne eventuelt tage denne problematik op i forbindelse med fremtidige bestemmelser om fastsættelse af acceptable grænseværdier i produkter, som stammer fra tredjelande.

(2002/C 301 E/093)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1115/02

af Lousewies van der Laan (ELDR) til Kommissionen

(18. april 2002)

Om: Den nederlandske lov om narkotikakurere — en overtrædelse af den europæiske menneskerettighedskonvention

For nylig vedtoges i Nederlandene to nødlove om tilbageholdelse af narkosmuglere. Bestemmelserne om behandlingen af tilbageholdte er i Nederlandene fastlagt i tre rammelove. Med nødlovene ophæves midlertidigt disse rammelove for en bestemt kategori af arrestanter. Den nederlandske regering påberåber sig, at der er tale om en nødsituation på grund af »betydelige kapacitetsproblemer i arrester og fængsler«.

I modsætning til, hvad der er almindeligt i Nederlandene, kan mistænkte takket være lovændringerne omgående anbringes i en celle, hvor der befinder sig allerede domfældte personer, ligesom mindreårige kan anbringes sammen med voksne. Desuden gælder der begrænsninger, bl.a. med hensyn til meningsfyldt beskæftigelse, besøgsret, adgang til hjælp til løsladte og mulighederne for at arbejde. Dette forekommer at være i strid med internationale bestemmelser, som bl.a. andet er fastsat i »substantive sections« i de almindelige beretninger fra den europæiske komité til bekæmpelse af tortur og nedværdigende behandling og i artikel 3 i den europæiske menneskerettighedskonvention.

I artikel 6 i EU-traktaten og i charteret om de grundlæggende menneskerettigheder bekræftes den vægt, som EU tillægger menneskerettighederne. Da Kommissionen i medfør af aftalen mellem Europarådet og Kommissionen af 16. juni 1987 kan deltage i møderne i Europarådets Ministerkomité, og i medfør af artikel 303 i EF-traktaten kan og bør Kommissionen sætte menneskerettighedsspørgsmål på dagsordenen i Europarådet, som har direkte indflydelse på dette område.

1. Er Kommissionen bekendt med indholdet af de nævnte nederlandske love?
2. Deler Kommissionen min frygt for, at grundlæggende principper i den europæiske menneskerettighedskonvention og rapporterne fra den europæiske komité til bekæmpelse af tortur og nedværdigende behandling hermed kan blive overtrådt?
3. Hvilke muligheder ser Kommissionen for at rejse denne sag over for de nederlandske myndigheder?
4. Er Kommissionen indstillet på at forelægge denne sag for Europarådet med henblik på en nærmere undersøgelse?
5. Hvis der optræder en lignende situation i et kandidatland, hvilke skridt vil Kommissionen da kunne tage, og vil dette indgå i de årlige rapporter om fremskridtene hen imod tiltrædelse?